

מדור השפה העברית

קצת ביקורת עצמית מנהיגי מפ"ם!

מחבר: רות לוביץ'.

תאריך פרסום: 17 יוני 1951

מקור: עיתון קול העם.

תמלול קידוד להגהה: גל י.

הנני מבינה לרוחו של מ. א. מ"על המשמר" הכותב ב"הדים" מיום 13.6 על "עצומה נגד וועד השלום" כביכול. אולם בטרם שפך מ. א. את זעמו על המפלגה הקומוניסטית הישראלית חייב הוא לעשות ביקורת עצמית מינימלית על פעולתו של ועד השלום הישראלי, שלכל הדעות אינה עומדת על הגובה.

נוכחתי במועצת השלום בברלין ויכולתי מקרוב להיווכח, מה גדולה חרדתם של שוחרי השלום להחמרתו של המצב הבינלאומי ולהגברתן של ההכנות למלחמה החדשה מצד האימפריאליסטים.

ההחלטה על מפעל ההחתמה החדשה באה לשם הפעלת המוני העמים בעולם ולמען הגברת ערנותם ומאבקם למניעת שואה עולמית חדשה.

האם הכרת המצב הבינלאומי לא צריך היה להעמיד את ועד השלום הישראלי מיד על רגליו, כדי שפתח בתעמולה המונית רחבה נגד הרימיליטריזציה של גרמניה ובעד חוזה שלום בין חמש המעצמות הגדולות כפי שהוחלט במועצת השלום העולמית בברלין?

מ. א. מ"על המשמר" מנסה להסתתר מאחורי "תאריכים" וטוען שגם בארצות שונות מבצעים את ההחתמה "בצורות שונות ובתאריכים שונים", ומכאן שגם בישראל אפשר לחכות "לתאריך מתאים". מ. א. חושב שרק מפ"ם היא המפלגה היחידה בעולם, שעליה לנהל את ההחתמה בתנאי פעילות פוליטית גם בשטחים אחרים, ועל כן החליט מ. א. שאפשר "לחכות עם הפעולה למען השלום" עד לאחר תום מערכת כל הבחירות בישראל. אולם אין לטענה זו שום יסוד במציאות.

בצרפת מתנהלת פעולת ההחתמה בקצב מהיר בעיצומי ההכנות לבחירות הכלליות, שהן חשובות מאד לעם הצרפתי ולתנועת השלום בעולם, ואין כל סתירה בדבר. (אגב, ראוי לציין, כי שוחרי השלום בצרפת העבירו החתמה נגד רמיליטריזציה של גרמניה

עוד בהתחלת השנה ואספו ששה מיליונים חתימות. ההחתמה האחרונה היא כבר השלישית מזמן עצמת-שטוקהולם).

באיטליה עמדו המפלגה הקומוניסטית והסוציאליסטית השמאלית במערכת בחירות קשה, אשר תוצאותיהן המזהירות, יש בהן משום עידוד לתנועת הפועלים ולתנועת השלום העולמית כולה ובעת ובעונה אחת התנהלה שם פעולת ההחתמה. ועד השלום האיטלקי לא חיכה ל"תאריך נוח יותר". וראינו שהעברת עצמת השלום כלל וכלל לא הפריעה לנצחון השמאל בבחירות. ההיפך מזה הוא הנכון. ההחתמה על העצומה עוררה חוגים חדשים למאבק על השלום.

מכאן, כי בכל ארץ וארץ, מתנהלות פעולות פוליטיות, שהן מחוץ לפעולות הועד למען השלום. אך אין זה מחייב כלל וכלל לשתק לגמרי את פעילותם של שוחרי השלום. ההיפך מזה הוא הנכון. מסתבר, שפעילותו של ועד השלום בכל הארצות, מחזקת את כל הכוחות אשר חרתו על דגלם מאבק לשלום, כשם שחיזוק כוחות אלה מחזק את תנועת השלום הכללית.

אחרת, יהיה זה הרי מגוחך לראות מפלגה שבמצעה תופס מקום מכובד המאבק למען השלום, והטוענת כי "אין לה זמן" למלא את התפקיד, שנטלה-לידה בהשתייכה לתנועת השלום. המאבק על השלום הוא מאבק גורלי לכל האנושות ולגבי כל עם.

אם יכול "משהו לחכות", הרי בשום פנים לא המאבק למען שלום העולם וממילא שלום ישראל. את "רכבת-השלום" אל תאחר! האחור בשטח זה עלול להגמר באסון מחריד ביותר!

מ. א. מתרגש מכך, שהמנהיגים המפא"יים והעתונות הבורגנית, אלה המוכרים את השלום ואת עצמאות ישראל "עושים מטעמים מחתירותיה של מק"י - שמצאה לה הזדמנות לנגח את תנועת השלום הישראלית".

בלי ספק שמחה העתונות הריאקציונית. אולם מה שמשמח אותה היא לא פעולת שוחרי השלום, התובעים פעילות מועד השלום, אלא שיתוק פעולת תנועת השלום הישראלית, הנובעת מתוך שיקוליהם המפלגתיים הצרים של חבריו של מ. א. בועד השלום הישראלי.

חוגי הריאקציה צוהלים מהעובדה, שאויבי תנועת השלום. ובראשם בן גוריון, יכולים, ללא הפרעה, להכריז הכרזות גדושות הסתה מלחמתית בשם תושבי ישראל שוחרי השלום. הם מרוצים מאד, שאיש אינו מפריע להם לפעול למען רתימתה של ישראל

לעגלת מציתי המלחמה. הם אינם דוחים את התאריך. להם יש ויש זמן ואפשרות להתכונן לבחירות לקונגרס הציוני ולכנסת ויחד עם זאת להרעיל את הציבור ואת הנוער בהסתה אנטי-טובייסית ומלחמתית שפלה.

מ. א. וחבריו סבורים שגלוי חולשתו של ועד השלום וביקורת גלויה וכנה לגביו, נותנים נשק ביד הראקציה ולכן פסול הדבר.

אך גם טענה זו אינה נכונה, מאחר שיש לראות ברכה בביקורת ובביקורת עצמית שנועדו לתקן את השגיאות ולשפר את העבודה. הרע הוא לא בביקורת הבונה, הקונסטרוקטיבית, אלא בהתעלמות מהחולשות וברצון לחפות עליהן במליצות נבובות ובהתחמקות מעולה.

מתוך שיחותי עם חברי מפ"ם רבים, יודעת אני שההתמרמרות לגבי חוסר פעילותו של ועד השלום הישראלי במשך החדשים האחרונים שוררת לא רק בקרב חברי המפלגה הקומוניסטית הישראלית ואוהדיה. ידועים לי רבים מבין חברי מפ"ם אשר מצפונם אינו שקט בקשר לחולשתו המתמדת של ועד השלום הישראלי. אילו היה ענין השלום בראש דאגותיו של מ. א., היה עליו לקבל בהבנה את הביקורת ואז לא היה מגיע רוגזו ליד האשמות-שווא לגבי המפלגה הקומוניסטית ואותם שוחרי השלום הרוצים להשתתף באורח פעיל בתנועת השלום הישראלית. דבר "פסול מאד" מצא מ. א. אצל החברים הקומוניסטיים והחוגים האחרים התובעים לפתוח גם בארצנו במפעל ההחתמה על עצומה נגד זיון גרמניה וחזרה-שלום בין 5 המעצמות. רצונם להפעיל את ועדי השלום, רצונם לגייס המוני האזרחים בישראל למלחמה במזימות מציתי המלחמה ומשרתיהם בארצנו - פסול הוא, משום מה, בעיני מ. א.

שום עקיצות שלא לענין, לא תעזורנה כאן. ועד השלום הישראלי מצווה להיות גוף חי ופעיל במאבק על השלום וכאשר ימלא את תפקידו כראוי ובכבוד, יברכוהו על כך שוחרי השלום בישראל ובעולם כולו.